

BATEC DE NAUFRAGI

Joaquim Espinós i Felipe

LA SOLEDAT DE LES ONES

I

Concert per a mar en calma,
quan la soledat es fa més íntima
i et sents allunyar-te
pels atzucacs del silenci.
Voldries que els averanys
foren senyals buides,
records seense passat.
Però prou que ho saps,
l'angoixa, eixa nimfòmana,
et convidarà,
fidel com l'arbre al seu fruit,
a jaure amb ella.
No et sabràs negar,
després -quantes vides han passat?-
esquinçat per l'eterna violació,
sentiràs la luxuriosa cadència de la mort
obrir-te els ulls.
I res no veuràs,
perquè prenyat de malenconia,
-angoixa fecunda amant-
la vida no t'és permesa
fins que parisques una nova criatura,
desconcertada i joiosa,
que sorprenentment
s'assemble a tu.

II

Temps de tardor

**Renàix de flors mortes el paisatge
Als poemes cauen les paraules**

Temps d'enyor

**Llum somorta desfulla l'oratge
Qui fora ocell per emprendre el viatge...!**

PLAENTA TRAVESSIA: L'HORIZÓ COM UN SOMRIURE

I

El teu nu és una festa
en què es rendimeixen els segles.
L'illa del tresor,
l'etern retorn,
la tremolosa certesa del desig,
la voracitat palpitant dels elements;
-foc, terra, aigua, aire
fets carn-

II

A Carles Riba

Què voleu que hi faça?
Si sols pensar en Ella
em floreixen els dits.

Si la nit és una paraula sense ombres
quan Ella obri la porta al desig.

Si sóc au sols en el seu cel
que voleu que hi faça?

ROMANÇ DE LA SIRENA I EL MARINER

III

Esguardava l'horitzó
neguitós el mariner,
en el pit una cançó
i en els ulls el mar sencer.
El capvespre li parlava
d'una història sense fi,
d'una història que ell viuria
quan arribara la nit.
Quan floriren les estrelles
fent a la fosca el seu camp,
una altra estrella sortia
per les ones gemegant.
El silenci s'estremia
i l'oratge s'arrupí
per sentir milllor el cant
que a la nit embadalia.
Encisat el mariner
per la doça melodia,
preguntava al seu vaixell
i a la lluna d'on vindria.

“Ah el de la nau!
Més no em busqueu!
Soc jo la que jau
enmig de l'ondeig.
És meu el batec
que enlaira l'escuma,
meu el remoreig
que t'ha fet esclau.
Escolta ma veu
i no tingues por,
sabràs el secret
que hi ha al teu cor.
Ai marineret!
Si tu em besares
mai no em deixaries.
Allò que has cercat
i no has trobat
pels set mars del món,
en mi ho trobaries.”

No tardà el mariner
en parlar a la sirena,
escoteu el que digué
a la noia d'assutzena.

"Vine prompte amb mi,
que et cercava
i no ho sabia.
Tu ets la canço
que amagada al pit
tothora escoltava
i no coneixia.
Puja a la nau.
O ets un miratge,
cos de soledat?
No em deixes dubtar,
puja al palau
filla de la mar
canviem els mots
pel gojós viatge."

Ja sortia de l'escuma
la que viu en els fondals,
espurna d'aigua amb els fondals,
espuma d'aigua amb pell bruna
i somriure de corals.
Carruatge de dofins
la pujà damunt la barca
amarada de desig,
les lluïssors de l'escama
s'apagaren amb la flama
que encengueren els seus dits.
Foren de mel les carícies,
i blavenques com la mar,
fou la nit una drecera
sense inici ni final.
Com tremolava la carn!
Com s'estimaren els cossos!
Les estrelles fugisseres
s'aturaren per mirar-los.
Però res no és etern,
i menys encara si ho sembla,
es mustiaren els estels,
s'acabà la fosca tendra.

“Ja els dofins em criden,
ja la llum renaix,
és l’hora, amor meu,
aviat m’he d’anar.
M’esperen les aigües,
regne de cristall,
en ser l’horabaixa
amb tu he de tornar.”

Restà el mariner tot sol,
nau i record plens d’escuma,
amb l’alé del desconsol
retallant-li la figura.
Tot el temps que a la nit
sense adonar-se’n fugia,
retornava amb el dia
penant com oïcell ferit.

Així passà molt de temps,
nits de llum, dies de fosca,
esperant boig el moment
del capvespre sense albada.
Era per ell tan roent
la imatge de l’estimada,
que tota la seua pell
esdevingué lluenta escama.
Mai més el sol fou absència,
sirena i mariner
sempre junts varen estar.
Ara el fill de la terra
és, amorós, fill del mar.

BATEC DEL NAUFRAGI

I

I en canvi tot era mentida.

Mentida les paraules de mar
que acaronaven els cossos,
els rellotges de foc
en què vivíem,
les finestres de la fosca, mentida.

Sóc un naufrag
en el meu miratge.
Tu mai no has existit,
si hi ha en mi un record,
és l'ombra del somni d'un estel
que a l'albada oblidarà.

I si ara escric
pensant en tu,
és perquè enmig d'una cruïlla d'oblit
jo sóc la més gran mentida.

II

“Sol pel desert, fugint la primavera”
Roís de Corella

Com s'alça indolent el crit
al ritme de la teua absència!
L'àmbit alena amb indiferència
la freda fragància del llit.

Ja no estàs. Sols em resta dir-ho
amb paraules que arriben on jo no he pogut.
Era tan gran la joia de viure-ho
com l'angoixa d'haver-te perdut.

Sol pel desert, fugint la primavera,
espere poruc el teu pas que ara ignore,
com ignore si hi ha per mi drecera.

Em faré una mortalla amb el teu record,
perquè quan et torne a veure
no sàpies, vida, que he mort.

III

Un llostrejar sense paisatge
i un lent cabal de paraules.
“Quasi tot ha estat dit”.

Tan sols em resta
alçar l'esguard
a un altre cel
on es desconege
el vol de la teua existència,
i si eixe cel és
o resulta impossible,
alçar l'esguard
a mi,

cercar-me per fi
alié a l'única raó
que justificava el temor
de les ones,
la flamarada de la mort,
la inexaurible set d'instats.

Alié a mi,
amb voluntat d'aurora,
reconstruir la mirada,
crear paisatge,
reinventar-me.

CAP A L'ILLA DEL RECORD

II

Haguera volgut escriure't
un inacabable i fragant
poema d'amor,
i escriure-lo agafats de la mà,
en un llarg passeig pel delit,
els gemecs del qual
despertassen Salvat-Papasseit
del somni dels amants
que han canviat
el tàlem de la vida
pel de la mort.

Però és el desamor
el que m'ha escrit a mi,
amb paraules com assots,
paraules flàmejants
d'enyor i desesperança.

L'alfabet del pànic
m'empeny cap a esclètxes de llum
o paraules.
Com si enmig del desconcert
el poema fos
l'única veritat,
l'únic arbre
que es salvés da l'incandi.

Les petjades del record
acaben sempre perdent-se en la llunyania.
Tot allò que ara
em sembla immarcesible,
s'esvairà com si mai no hagués existit,
i tornaré a caure,
malgrat la xarxa escrita en el mateix forat,
i tornaré a corsecar-me
sota un trágol de tinta,
perquè hi ha sentiments tan inefables
que es menester expressar-los perpètuament.

Tant se val!
Jo em deixe escrit.
Engàbie el pas del temps,
el pas de l'amor
dintre una presó de paper.

AUS FÈNIX NIEN SOTA EL COR DE LA PLATJA

I

Plou
S'han mort
Tots els meus morts
I em sent fel·lç com un
Adàgio de Corelli en moments
Com aquest la ressurrecció de la
Carn hauria d'ésser abolida i l'instant
Cos perfecte cristalitzar en diamant però
Sé que els morts mai no dormen i que
Aprofitaran qualsevol badall per
A omplir-me del seu neguit de
Dimonis caiguts esquinçaran
El taüt de boira en què
Jauen i amb les seues
Ungles de pedra
Cavaran en
El meu
Esguard
Un clot ben fondo
I em soterraran en ell
Ells no tenen la culpa de
Res la vida com la mort amor
I tantes altres coses no és una
Elecció és una mena d'obligació moral
I els morts són les persones més ben educades
Que conec culpable innocent o culpable de
Inocència heu-me aquí esdevingut
Metàfora vivent espill de dalla
Prou
 Quan surta
 El sol
Potser les meues arrels
Penetren cor de la terra
Endins fins el somriure
Dels ocells
Em diga
Que la història no té
Fi